

Návštěva praděda Čecha na jeho parcele, uprostřed řípy.

29.07.2010

Můj pes se letos dožívá 8 let a tak jsem mu nakukal, že takovej vejlet autem je úplnej balzám na psí duši a že uvidí dřív něco než jeho páneček, kterej v tom místě, kam pojedeme, ještě nikdy nebyl. Protože se hrozně těšil a radostí mi pomohl tři pneumatiky, obvykle je jen jednu, usoudil jsem že je to dobře vymyšleno a všichni budou spokojeni. Vzal jsem s sebou taky svoji ženu, protože ta tam taky ještě nebyla. Když jeden se vometá pořádě jen kolem baráku, unikají mu různé novinky jako jsou přestavby silnic, dálnic, nových křižovatek a dalších vymožeností včetně dopravních značek, jako výborných pomocníků každého správného šoféra, který nejméně za 2 roky, udělá dva vejlety tak do vzdálenosti 30 km. Cesta byla brilantně připravená, byly prostudovány 2 mapy a vypracován pláněk z digitální mapy na počítači, takže jakákoliv možnost bloudění byla předem vyloučena. Samozřejmě hned první zádrhel nastal v místě kde normální silnice navazuje na dálnici, značky jsou dobré ale dálnice se ještě nepoužívá a tak namísto vpřed jsme se zase vraceli k domovu. Až teprve poblíž policajti stojící a vybírající pokuty, těžící z toho silničního bordelu, zapracovali podvědomě na šedou kůru mozkovou a už jsme si to dál mazali k tomu našemu vzdálenému příbuznému. Splést jsme se vlastně moc nemohli protože ten podivnej kopec je skoro pořád na očích a čím dál je blíž a to vzbuzuje nádej že se člověk strefí. No a konečně dvě báby jdoucí po cestě potvrdily že teď přijedeme do vesnice a u Božích muk uhneme doprava a už nemůžeme zabloudit. Ujeli jsme tak ještě asi tři kilometrůky a najednou šipka s nápisem ŘÍP. Krásná asfaltka se stromořadím napravo i nalevo a se značkou zákaz vjezdu z důvodu sáňkování. Protože zrovna nikdo nejel, a už ani nebyl sníh, tak jsme ještě dokodrcali asi 300 metrů a to pes už věřil že jsme na tom správném místě, kde měl praděd zastávku, než začal lézt do kopce. Ono když se uleví, tak se to pak leze do kopce lépe a radostněji. Rozblácené pole označené nápisem Parking, věštilo, že každý kdo tu zastaví je patřičně zkasírován a že je možno děkovat časnému jaru, že se platit zatím nic nebude a že se pravděpodobně ani nic neztratí, protože lapkové jsou prozatím v teplejších místech a taky kde si mužou vybírat to lepší z kolikrát nabízeného vnitřního vybavení. Jinak jsme pravděpodobně po těch dlouhatánskejšech létech našeho žití vyrazili asi ještě předčasně protože bychom uvítali rakouský výrobek pro starší lidi kde si pod botu přiváží koženými řemínky asi 3 řady ocelových bodců a ono to neklouže na vysoké vrstvě sněhu s ledovou kůrou, kterou to pěkně propíchne a zůstane při stoupání na Říp v normální pochůzkové figuře a ne po prvních krocích hned s sebou praštit o zem a nadávat na pitomé poměry na tomhle výletu. Že jsme na tom asi nebyli tak sami, s tím klouzáním, tak asi po prvních 100 metrech se někdo pěkně vysejřil na tu klouzačku aniž by se obtěžoval udělat ještě pár kroků stranou. Hned mně napadlo, že je to pomsta za blbou cestu. Taky se nabízí jiná možnost, stranou leželi rozlomené sánky, tak snad taky z toho na někoho přišel ten nápad se pomstít. Že to bylo prokleté a posejřené místo postihlo i mně, protože mi bylo líto krásné, zánovní, sáňkové skluznice kterou jsem chtěl dupnutím získat pro pozdější opravu sáněk doma. Jak jsem rukou udělal příslušný napnelismus a dupnul nohou na sánky pro odtržení, praštil mně zbytek sáněk do holeně tak silně že to bylo jako z filmu Laurel a Hardy a všichni se mohli popukat smíchy. Mně se smála jenom žena a pes začal místo smíchu radostně štěkat. No a pak jsme se už blížili k vrcholu, pes zneklidněl ale já taky, protože se objevil další úsek cesty kde kdyby se položil žebřík na cestu, tak by to připomínalo krkolomné turistické cesty v Nízkých Tatrách a jen ten vodopád by chyběl. Tak aby mi nic nechybělo, uklouzli mi nohy a praštil jsem sebou o zem až to zadunělo a můj pes záchranář, čistokrevnej 50 kilovej Labrador se na mně vrhnul a jako ve vodě, kde je to jeho vrozená vlastnost, mně začal tlapama strkat a bral můj poslední koženou bundu do tlamy a tahal a já nevěděl jestli mu mám víc děkovat nebo nadávat ale

kažopádně jsem měl vztek, na cestu, na sních, na celej kopec Říp a odnesl to i praděd Čech. Konečně jsme to dotáhli až na vrchol kde stojí kulatá kaplička a vedle jak malovaná ale prozatím zabeďněná hospůdka, ve které jsem si představil teplíčko, sucho, grog a pěkně napěněné pivo a jak si s pradědem dáváme do nosu. No a ze všeho tvrdá realita hospůdka zavřená, kaplička zavřená a tak na vyhlídkovou terasu která je pořád otevřená ale z které nic nekouká. Krajina byla zatažená zčásti mraky, zčásti mlhou a zbytek zatáhnul smrad z vysokých kouřících továrních komínů. Jinak řečeno krásná česká krajina oplývající strdím a mlékem vidět nebyla. Kdyby v té době, kdy tam vylez náš praděd Čech, byly takovéhle poměry, byla by země česká někde úplně jinde a já, pes a moje žena bychom na Říp nelezli. Epilog: Už jsem byl rozhodnut svou povídku zničit, příliš ji nezveřejňovat aby tolik nepřipomínala běžné pomluvy ale bylo souzeno jinak. Když úplně roztál sníh, že už nebylo možno zažít nic nepříjemného a než napadl sníh nový, zrovna přišla nová průbocesta, snad tentokrát bez tak zvláštních náhod a prožitých příhod. Znovu se odhodlaně mé tělo pustilo v zápas s krutou strání, která tentokrát byla ozářena podzimním sluncem. Štěstí prálo až na samý vrch a tak jako díkuvzdání prohlasil jsem k rodině, která byla umělecky sestavena před náhorní Říповou kaplí, uděláme pěkné záběry na několika vrcholových místech kam jsme posledně pro nepřízeň cestovních poměrů nedolezli. Jeden záblesk a fotoaparát svým chrochtavým zvukem naznačil ukončení fotozáběrů s nejistotou, že snad ani už tenhle nevyšel! Proto abych zachránil situaci a že už nic horšího dnes nemůže přijít, nepoučen předchozím upozorněním, vstoupili jsme do útulného kvelbu tentokrát otevřeného, kde uprostřed místnosti stál psací stůl s otevřeným účetnictvím má dáti, dal a účetní-vedoucí a číšnicí v jedné osobě. Byli jsme osloveni, cože si dáme na posilněnou s příslušnou horskou přírážkou a poučení, že se nahoru dovází i voda na nádobí! Všichni jsme dostali chuť na Čechovo oblíbené, staročeské jídlo, na buřty utopené mezi cibulí a kořením zalité zlatavým octem. Byl i staročeský pěkně rozleželý domácí chleba, ale nejméně týden starý z Roudnice a vše bylo zapomenuto. Najednou chrup, chrup a štíp do jazyka, jak mně právě rozlomená zubní protéza přiskřípla špičku jazyka. Udělalo se mi červeno před očima, praštil jsem pěstí do stolu a hospodská myslěla že se začíná bílit! Zaplatili jsme, sestoupili z hory, tentokrát již definitivně!